

slaget med velvillige Øjne, er Forholdet det, at de vil gerne have det behandlet, men ønsker det ikke fremmet foreløbig. Naa, selve Udvalgsbehandlingen af et saa vigtigt Emne som dette vil ogsaa have sin store Betydning, idet Lovforslaget omhandler mange Enkeltheder, som tidligere ikke har været optagne i en Lov; navnlig gælder det Bestemmelserne om Kirkegaarde. Jeg kan dog ikke andet end haabe, at det under Udvalgsbehandlingen maatte kunde lykkes, at man ogsaa kom til at indse, at Lovforslaget virkelig er et af dem, der trænger paa. Vor gamle gældende Synslov har baade meget faa og meget uheldige Bestemmelser, navnlig gælder det, saaledes som det stærkt blev fremhævet af det ærede 10de kongevalgte Medlem (Enevold Sørensen), hvori jeg særlig er enig med det ærede Medlem, om Bestemmelserne om alle de arkæologiske Værdier, alle de for vort nationale Fortidsliv vigtige Genstande, der findes rundt omkring i vore Kirker.

Det ærede 1ste Medlem for 10de Kreds havde forskellige Smaaanker. Navnlig ankede han over, at Synsmændene vistnok vil faa en for stor Myndighed overfor Menighedsraadene, idet man ikke kunde vente, at disse Synsmænd vilde have saa stærkt udviklet Smag. Jeg vil dog gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Menighedsraadet har altid Ret til, hvis det ikke synes om Synsafgørelsen, at sende Sagen til Stiftsøvrigheden og faa nedsat et Oversyn.

Det samme ærede Medlem gjorde opmærksom paa den store Forskel, der er mellem Købstadkirkegaarde og Landsbykirkegaarde, hvilken Forskel gjorde, at man ikke kunde drage dem ind under Fællesregler. Men i Lovforslaget er der netop ved de Tilføjelser, der i Aar er gjorte ved Ændringerne i § 39, taget dette specielle Hensyn. Netop af denne Grund har man tilføjet 2. og 3. Stykke, hvori det udtrykkelig siges: „I København og Købstæderne saavel som paa Landet, hvor særlige Omstændigheder taler derfor, kan Ministeriet stadfæste Vedtægter for Kirkegaardene med de Afgivelser fra nedenstaaende Regler, som efter Forholdene maa anses for ønskelige. Ved Stadfæstelse af Vedtægter for Kirkegaarde, der ikke tilhører Kirken, er Ministeriet ikke bundet til nedenstaaende Regler“. Der bliver altsaa i allerhøjeste Grad et vidt Spille- rum for den stedlige Bestyrelse til ved Forhandling med Ministeriet at faa afvigende Regler for deres Kirkegaarde.

Det ærede 10de kongevalgte Medlem og det ærede 1ste Medlem for 10de Kreds omtalte Bestemmelsen om Graves Bevarelse i 20 eller 30 Aar. Jeg havde det Indtryk, at de to ærede Medlemmer vilde have foretrukket, at Lovbestemmelsen var formet saaledes, at den sagde, at den Tid, en Grav skal ligge urørt, er 20 Aar, men at man for enkelte Steders Vedkommende, hvor Sundhedsstyrelsen skønner det nødvendigt, kan gaa op til 30 Aar. Jeg skal ikke have noget imod, at Bestemmelsen ændres paa den Maade, thi jeg tror ogsaa, som fremhævet af de ærede Medlemmer, at de allerfleste Steder vil 20 Aar være tilstrækkeligt. Naar der i Lovforslaget i Fjor var indsat 30 Aar — saa vidt jeg ved, er det ogsaa det Aaremaal, det kirkelige Udvalg holdt paa—, var det af Hensyn til, at der fra forskellige Steder — jeg tror væsentligst fra Landsbykirkegaarde — var klaget over, at der er sket uhyggelige Ting paa Grund af, at Lig i Købet af 20 Aar ikke er blevet helt fortæret. Der kan tænkes at være særlige Jordbundsforhold og andre Forhold, som kan bevirke, at det ikke er sket. Men det er maaske vel rigoristisk paa Grund af, at der enkelte Steder er saadanne Forhold, at indføre 30 Aars Gravfred alle Steder. Jeg skal derfor være villig til at ændre Lovforslaget under en Udvalgsbehandling i den Retning som af de to ærede Medlemmer antydet.

la Cour: Kirketiendeejernes Forpligtelse til at vedligeholde Landsbykirkerne fastslaaes ved Kirkesynsloven af 1861, der nærmere bestemmer, hvorledes saadanne Kirkebygninger skal vedligeholdes, hvilket Materiel der er nødvendigt til Kirken, og hvorledes dette Materiel skal vedligeholdes. Nu foreslaas det ved dette Lovforslag, at Kirketiendeejerens Forpligtelse til at skaffe Kirken Goder udvides. Jeg skal bemærke, at Kirketiendeejerens Indtægt ved Aflysning af Tienden er blevet ganske betydeligt mindre end tidligere. Jeg skal heller ikke undlade at sige, at Udgifterne ved Kirkers Vedligeholdelse paa Grund af Arbejdsomkostninger er steget ganske betydeligt. Da Tienden er erhvervet under de Forhold, som forelaa efter Loven af 1861, er der neppe nogen Rimelighed i nu at komme og sige: vi vil skaffe Kirken Goder paa Kirketiendeejerens Bekostning. Kirken begynder at stille Fordringer om, at der skal være Orgel eller Musik i Kirken, men Kirkesynsloven af 1861 siger i § 5: Naar Menigheden ønsker det, kan Tiendeejeren